

FERENC PÁPA ÜZENETE
AZ ELVÁNDORLÓK ÉS MENEKÜLTEK 110. VILÁGNAPJÁRA
2024. szeptember 29.

Isten együtt vándorol népével

Kedves Testvérek!

2023. október 29-én ért véget a Püspöki Szinódus 16. rendes közgyűlésének első ülészsaka, mely lehetővé tette, hogy mélyebben megértsük a szinodalitást mint az Egyház eredeti hivatását. „A szinodalitás elsősorban Isten népének közös útjaként, valamint a karizmák és szolgálatok közötti gyümölcsöző párbeszédként jelenik meg Isten országa eljöveteleének szolgálatában” (*Összefoglaló jelentés, Bevezetés*).

A szinodális dimenzió hangsúlyozása lehetőséget ad az Egyháznak, hogy újra felfedezze: természete szerint úton van, mint Isten történelemben zarándokkló népe, mondhatni „migráns” a mennyek országa felé (vö. *Lumen gentium*, 49). Önkéntelenül is eszünkbe jut, hogy a Kivonulás könyvének bibliai elbeszélésére hivatkozzunk, mely Izrael népét az ígéret földje felé vezető úton mutatja be: a rabszolgaságból a szabadságba vezető hosszú út az Egyház útját vetíti előre az Úrral való végső találkozás felé.

Hasonlóképpen korunk – mint bármely korszak – migránsaiban Isten örök haza felé tartó népének élő képét ismerhetjük fel. Reményteli útjaik arra emlékeztetnek, hogy „a mi hazánk a mennyben van; onnan várjuk az Üdvözítőt is, Urunkat, Jézus Krisztust” (Fil 3,20).

A két kép – a bibliai kivonulásé és a migránsoké – számos párhuzamot mutat. A Mózes korabeli Izrael népéhez hasonlóan a migránsok is gyakran az elnyomás és a visszaélés, a bizonytalanság és a hátrányos megkülönböztetés helyzeteiből, a fejlődési kilátások hiánya miatt menekülnek. Mint a sivatagban az izraeliták, ők is számos akadállyal találkoznak útjuk során: próbára teszi őket a szomszomság és az éhség; kimerítik őket a nehézségek és a betegségek; megkísérti őket a kétségbeesés.

De a kivonulásnak, bármilyen kivonulásnak az az alapvető valósága, hogy Isten minden időben és minden helyen népe és gyermekei előtt halad és kíséri őket. Isten jelenléte népe körében üdvtörténeti bizonyosság: „Az Úr, a te Istened veled vonul; nem fog elhagyni, sem cserbenhagyni” (MTörv 31,6). Az Egyiptomból kivonuló nép számára ez a jelenlét különböző formákban ölt testet: a felhő- és tűzoszlop mutatja és megvilágítja az utat (vö. Kiv 13,21); a frigyládának otthont adó *találkozás sátra* Isten közelségét teszi kézzelfoghatóvá (vö. Kiv 33,7); a póznára tűzött rézkígyó az isteni védelmet biztosítja (vö. Szám 21,8–9); a manna és a víz Isten ajándéka az éhező és szomjazó népnek (vö. Kiv 16–17). A sátor különösen kedves helye az Úrnak. Dávid uralkodása idején Isten nem akar bezárkózni a templomba, hanem továbbra is sátorban lakik, hogy így népével együtt „sátorból sátorba, hajlékból hajlékba” (1Krón 17,5) költözhessen.

Sokan a migránsok közül úgy tapasztalják meg Istent, mint útítársukat, vezetőjüket és üdvösségük horgonyát. Az elindulás előtt órá bízzák magukat, és a szükségben öhozzá fordulnak. Őbenne keresnek vigaszt a kétségbeesés idején. Neki köszönhetően találkoznak

irgalmas szamaritánusokkal útjuk során. Őrá bízzák reményeiket imádságukban. Mennyi biblia, evangélium, imakönyv és rózsafüzér társa a migránsoknak a sivatagokon, folyókon, tengereken át, kontinenseken keresztül!

Isten vándorol: nemcsak *népével*, hanem *népében* is, abban az értelemben, hogy azonosul az emberekkel, a férfiakkal és nőkkel a történelem útján – különösen a legutolsókkal, a szegényekkel, a kirekesztettekkel –, mintegy kiterjesztve a megtestesülés misztériumát.

Ezért a találkozás a migránsokkal – mint minden rászoruló testvérrel – „egyben Krisztussal való találkozás is. Ő maga mondta ezt nekünk. Ő az, aki éhesen, szomjasan, idegenként, ruhátlanul, betegen és fogolyként kopogtat az ajtónkon, kérve, hogy találkozzunk vele és segítsünk neki” (*Homília a „Félelemtől megszabadultak” című találkozó résztvevőnek tartott szentmisén*, Sacrofano, 2019. február 15.). Az utolsó ítélet Máté evangéliumának 25. fejezetében olvasható elbeszélése nem hagy kétséget: „idegen voltam, és ti befogadtatok engem” (35. v.), és tovább: „bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek” (40. v.). Tehát az úton minden találkozás lehetőség az Úrral való találkozásra, mert a segítségünkre szoruló testvérben Jézus van jelen. Ebben az értelemben a szegények „mentenek meg bennünket, mert lehetővé teszik számunkra, hogy találkozzunk az Úr arcával” (*Üzenet a szegények 3. világnapjára*, 2019. november 17.).

Kedves testvéreim, ezen a migránsoknak és menekülteknek szentelt napon imádkozzunk együtt mindazokért, akiknek el kellett hagyniuk otthonukat, hogy tisztességes életkörülményeket keressenek. Érezzük át, hogy együtt haladunk velük az úton, kezdjük együtt „szinódust”, és bízzuk mindannyiukat – valamint a következő szinódusi közgyűlést – „a Boldogságos Szűz Mária közbenjárására [...], aki a biztos remény és vigasztalás jele Isten hívő népe számára” (*Összefoglaló jelentés, Az út folytatásához*).

IMÁDSÁG

Istenünk, mindenható Atyánk,
zarándokegyházad vagyunk
úton a mennyek országa felé.
Mindannyian saját hazánkban élünk,
de mintegy idegenként.
Minden idegen föld a hazánk,
mégis minden haza idegen számunkra.
A földön élünk,
de a mennyország polgárai vagyunk.
Ne engedd, hogy birtokosává váljunk
a világ azon darabkájának,
amelyet ideiglenes lakhelyül adtál nekünk!
Segíts, hogy soha ne hagyjunk fel a vándorlással,
migráns testvéreinkkel együtt,
az örök hajlék felé, melyet te készítettél nekünk!
Nyisd meg szemünket és szívünket,
hogy minden találkozásunk a rászorulókkal
Jézussal, a te Fiaddal, a mi Urunkkal való találkozássá váljék!
Ámen.

Kelt Rómában, a Lateráni Szent Jánosnál, 2024. május 24-én, a Boldogságos Szűz Máriának, a keresztények segítségének emléknapján.

Ferenc